

THE GHOST OF BOSTON

FERDINANDO FREGA

FANTOMA DIN BOSTON

THE SYSTEM · 12

Când vorbești despre ultimii doi ani din viața ta, nu faci doar să retrasezi un început și un sfârșit. Descrii un punct de rupere din care nu mai există întoarcere, ci doar destin, foarte asemănător cu al meu.

Devenise aproape o mantră. Ori de câte ori cineva se întreba cine ești, răspunsul venea firesc, familiar multora, dar cu adevărat înțeles de foarte puțini.

Să nu fii nimic mai mult decât cineva a cărui existență nimeni nu o așteaptă, și totuși iată-te aici. Și purtăm același nume.

Primul martor adevărat al acelei existențe a fost fiica mea Giorgia, de douăzeci și trei de ani, care trăiește cu o paralizie parțială a membrelor inferioare, un dar de la naștere, cauzat de o naștere întârziată și, poate, de o atenție insuficientă.

Furia ei a devenit provocarea mea, aceeași furie pe care odinioară o lăsasem pe mormântul mamei mele și pe care mai târziu am regăsit-o în ea. Nu rata niciodată ocazia de a mă provoca, de a mi se opune, de a-mi spune tot ce o deranja la comportamentul meu. Fusesse crescută de mama ei, o femeie simplă și instruită, cu complicația suplimentară de a fi o absolventă de universitate perfect integrată în tiparul acceptat al societății.

Acea era normalitatea lor. Era exact ceea ce eu puseseam mereu deoparte și exclusesem din propria mea viață.

Nu avea rost să mă cert cu cele două femei ale familiei mele. N-aș fi câștigat niciodată. Nu pentru că aveau ele dreptate, ci din

caracter. Mie mi-a plăcut mereu să pierd. Ele n-au știut niciodată asta.

Era o noapte sufocantă de august. Sărisem peste cină, un alt mod de a-mi dovedi mie însumi că stăpâneam deopotrivă intimitatea și hrana, când un zgomot ascuțit m-a trezit.

Am crezut că e câinele, labradorul meu american, singura sursă logică a unui asemenea sunet. Dar m-am înșelat.

Când am ajuns în sufragerie, l-am văzut stând în fotoliul roșu, cu jumătatea lui de zâmbet.

Îl cunoșteam.

Era Fantoma din Boston.

M-a salutat de peste cameră, ca pe un vechi prieten, și s-a plâns imediat că trebuise să călătorească până în Calabria Saudită. Patruzeci și cinci de grade Celsius erau prea mult chiar și pentru el, iar faptul că fusese silit să părăsească țărmurile răcoroase din Maine nu-i îmbunătățise deloc dispoziția.

Mi-a amintit de cele trei povestiri pe care le publicasem în secțiunea fantasy a Gillettenarrative. „Ghicitoarea în palmă”, a spus el, îi amuzase pe mulți dintre colegii lui, iar unii se întrebau când se petrecuse de fapt totul.

Nu aveam niciun chef să scriu o continuare, așa că, după ce l-am liniștit, l-am întrebat ce l-a adus în casa mea.

„Am venit pentru alt motiv”, a răspuns el.

Natura întâlnirii nu era spirituală, magică, ezoterică, editorială, literară sau financiară. Nu avea nicio înțelegere cu nimeni de la P&G. Voia pur și simplu să-mi povestească propria mea poveste,

să-mi explice cine sunt și să-mi dezvăluie partea din mine pe care n-o cunoșteam.

I-am spus limpede că, dacă discuția o lua spre antropologie, genealogie sau ginecologie, nu voi plăti niciun ban. Nu voi subscrie la nimic. Nu aveam nevoie să știu dacă aparțin vreunei caste nobile sau vreunei case străvechi.

Să fiu ceea ce eram deja mi se părea suficient.

„Strămoșul tău era georgian”, a spus el. „Un popor care trăiește de mult în tensiune cu rușii. Oameni serioși, exacti. Nu războinici. Pur și simplu iubitori de viață.”

„BINE AI VENIT”, am răspuns eu. „Acum povestea începe să devină interesantă.”

„Ești cu adevărat un nemernic magnific, Bladefrega”, a spus fantoma. „O parte din ce ai scris despre originile tale e adevărată. Același instinct care te călăuzește mereu. Dar sunt pe cale să-ți spun ce n-ai fi putut scrie niciodată, pentru că nu știi.”

A arătat spre celălalt fotoliu roșu.

„Stai jos. Aici nu e nicio ghicitoare. Suntem singuri. Hai să ne privim cum se cuvine și să ne înțelegem puțin mai bine unul pe altul.”

Ferdinando Frega
Gillette Man ✂